

فصلنامه علمی پژوهشی بیهوشی و درد، دوره ۶، شماره ۱، پاییز ۱۳۹۴

مقایسه اثرات کتامین و تیوپنتال بر متغیرهای همودینامیک و مدت زمان تشنج در بیماران تحت درمان با الکتروشوک

مسعود محسنی^۱، عاطفه قنبری^۲، محمدعلی معتضدی قاجار^{۳*}، علیرضا پورنجفیان^۱، حمیدرضا فیض^۲، مسعود سلیمانی^۵، بهناز کریمی^۳

۱. استادیار بیهوشی دانشگاه علوم پزشکی ایران، تهران
۲. استادیار روانپزشکی دانشگاه علوم پزشکی ایران، تهران
۳. دستیار بیهوشی دانشگاه علوم پزشکی ایران، تهران
۴. دانشیار بیهوشی دانشگاه علوم پزشکی ایران، تهران
۵. دانشیار پزشکی اجتماعی دانشگاه علوم پزشکی ایران، تهران

تاریخ پذیرش: ۹۴/۴/۹

تاریخ بازبینی: ۹۴/۲/۲۶

تاریخ دریافت: ۹۴/۲/۲۳

چکیده

زمینه و هدف: امروزه اثر درمان با الکتروشوک در درمان اختلال افسردگی اساسی و بیماری‌های سایکوتیک اثبات شده و کاربرد آن روزبه‌روز گسترده‌تر می‌گردد. در این میان استفاده از هوشبرهای مناسب در آنستزی درمان با الکتروشوک نقش مهمی را ایفا می‌کند و انتخاب نوع آن که اثرات درمانی و همینطور اثرات همودینامیک کمتر بهتری داشته باشد مهم می‌باشد.

مواد و روش‌ها: تعداد ۲۶ نفر زن یا مرد با افسردگی مازور که کاندید انجام درمان با الکتروشوک باشند و طبقه‌بندی انجمن بیهوشی آمریکا ۱ و ۲ داشته باشند و به ترتیب ۱۳ نفر در نوبت اول تحت اینداکشن با کتامین و ساکسینیل کولین و نوبت دوم با تیوپنتال و ساکسینیل کولین و ۱۳ نفر بعدی بالعکس نوبت اول تحت اینداکشن با تیوپنتال و ساکسینیل کولین و سپس در نوبت بعدی با کتامین و ساکسینیل کولین قرار می‌گیرند. در تمام این بیماران قبل از اینداکشن فشارخون، ضربان قلب و اشباع اکسیژن شریانی و همینطور بلافاصله بعد از اینداکشن، ۱ دقیقه و ۲ دقیقه و دقیقه ۴ و دقیقه ۱۰ و نهایتاً پس از به هوش آمدن اندازه‌گیری شده و مورد ارزیابی قرار می‌گیرد. به همین ترتیب مدت زمان تشنج بعد از درمان با الکتروشوک را نیز در هر گروه اندازه‌گیری می‌گیریم.

یافته‌ها: ضربان قلب، فشارخون سیستولیک فشارخون دیاستولیک و اشباع اکسیژن شریانی و طول مدت ریکاوری بین دو گروه مورد مطالعه به‌صورت جداگانه و تمامی موارد با هم تفاوت معنی‌داری مشاهده نشد. در مورد طول زمان تشنج کتامین در هر دو گروه جداگانه و تمامی موارد با هم با اختلاف معنی‌داری نسبت به نسدونال طولانی‌تر بود، در مورد عوارض پس از شوک در ریکاوری فقط در میالژی در کسانی که نسدونال گرفته بودند با نسبت ۱۲ مورد به یک مورد در کتامین تفاوت قابل ملاحظه‌ای دیده شد.

نتیجه‌گیری: با توجه به اثرات کتامین در افزایش طول مدت تشنج و اثرات همودینامیک نه چندان قابل توجه و عوارض کمتر پس از شوک این دارو نسبت به نسدونال گزینه خوبی جهت استفاده روتین و انتخابی برای درمان با الکتروشوک می‌باشد.

واژه‌های کلیدی: درمان با الکتروشوک، اختلال افسردگی اساسی، تیوپنتال سدیم، کتامین، ساکسینیل کولین، همودینامیک، پالس اکسی متری

نویسنده مسئول: محمدعلی معتضدی قاجار، دستیار بیهوشی دانشگاه علوم پزشکی ایران، تهران، خیابان ستارخان، مرکز آموزشی درمانی رسول اکرم، گروه بیهوشی
پست الکترونیک: ghajar_ali@yahoo.com

مقدمه

امروزه اثر شوک درمانی درمان با الکتروشوک در درمان افسردگی ماژور و بیماری‌های سایکوتیک اثبات شده و کاربرد آن روزبه‌روز گسترده‌تر می‌گردد. برای انجام درمان با الکتروشوک نیاز به بیهوشی عمومی به‌منظور ایجاد بی‌دردی و شلی بیمار می‌باشد. داروهای مختلفی برای القای بیهوشی در این بیماران مورد استفاده قرار می‌گیرد. اثر داروهای بیهوشی حین درمان با الکتروشوک از دو نظر حایز اهمیت است. اول اثر احتمالی این داروها بر وضعیت روانی بیماران از جمله افسردگی و همچنین اثر بر مدت تشنج (که اثر درمانی درمان با الکتروشوک را تحت تاثیر قرار می‌دهد). دوم اثر متفاوت داروهای بیهوشی بر حفظ ثبات قلبی عروقی بیماران. به‌عبارت دیگر دارویی برای القای بیهوشی بیماران مناسب‌تر است که مدت تشنج بیشتر و در عین حال وضعیت قلبی عروقی پایدارتری ایجاد کند. در حال حاضر داروهای مختلفی نظیر تیوپنتال، متوهگزیتال، پروپوفول و اتومیدات برای این منظور مورد استفاده قرار می‌گیرد و اثرات آنها بر هر دو پیامد ذکر شده در مطالعات متعددی مورد بررسی قرار گرفته است. از حدود دو سال قبل چند مطالعه روانپزشکی استفاده از کتامین را برای القای بیهوشی درمان با الکتروشوک پیشنهاد کردند (با توجه به اثرات مستقیم ضد افسردگی این دارو). نتایج اولیه مطالعات آنها نیز بسیار رضایت‌بخش بوده است. ابراهیم دیازگرانادوس و همکاران در سال ۲۰۱۱ در یک مطالعه بروی ۱۷ بیمار دچار افسردگی ماژور مشاهده کردند که علائم افسردگی در افرادی که برای انجام درمان با الکتروشوک کتامین گرفته بودند به سرعت بهبود پیدا کرده است^(۱). کاراناستر و همکاران در سال ۲۰۱۱ در مطالعه دیگری اثرات ضد افسردگی کتامین و تیوپنتال در ۴۲ نفر بیمار تحت درمان با درمان با الکتروشوک مقایسه کردند. بیمارانی که برای انجام درمان با الکتروشوک کتامین گرفته بودند نیاز به جلسات درمانی کمتری داشته و نمره‌های بالاتری در پرسشنامه ارزیابی افسردگی همیلتون دریافت کردند^(۲).

در این مطالعه اثر کتامین بر وضعیت قلبی عروقی و مدت تشنج با تیوپنتال که رایج‌ترین داروی بیهوشی مورد استفاده است، مورد مقایسه قرار می‌گیرد. در صورت مشاهده نتایج مثبت و مفید کتامین در این مطالعه، افزایش ثبات همودینامیک در بیماران تحت درمان با الکتروشوک هم‌زمان با افزایش کارایی درمانی درمان با الکتروشوک عاید خواهد شد.

مواد و روش‌ها

پس از تایید کمیته اخلاق دانشگاه علوم پزشکی ایران این مطالعه در بخش روان‌پزشکی بیمارستان رسول اکرم تهران بر روی بیماران با افسردگی ماژور که طبق نظر روان‌پزشک همکار طرح و بر مبنای مقیاس افسردگی بک کاندید انجام درمان با الکتروشوک باشند انجام گرفت. حجم نمونه با قدرت مطالعه ۹۰٪ و آلفای ۰/۰۵ تعداد ۲۶ جفت در نظر گرفته شد. این بیماران باید از نظر بیهوشی نیز اسکور ارزیابی جسمانی (طبقه‌بندی انجمن بیهوشی آمریکا) کمتر از ۳ داشته باشند. محدودیت سنی و جنسی برای ورود به مطالعه وجود نداشت. بیمارانی که برای انجام درمان با الکتروشوک نوبت بعدی مراجعه نکرده یا در صورت بستری شدن، رضایت به انجام درمان با الکتروشوک داشته باشند از مطالعه حذف می‌شوند. همچنین بروز عارضه تهدید کننده حیات در نوبت اول درمان با الکتروشوک که انجام جلسه دوم درمانی را ملغی کند، باعث خروج بیمار از مطالعه می‌شود. مداخلات درمانی طبق پروتکل درمانی بخش روان‌پزشکی، همه بیماران با افسردگی ماژور (شامل بیماران این مطالعه) شش جلسه درمان درمان با الکتروشوک به‌صورت یک روز در میان (یا به‌صورت ساده‌تر، روزهای زوج به‌مدت دو هفته) دریافت می‌کنند. بیماران این مطالعه هم از همین روند پیروی کرده و مداخله در دو جلسه درمانی آنها انجام می‌شود. تعداد ۲۶ نفر بیمار با افسردگی ماژور که کاندید انجام درمان با الکتروشوک باشند، بصورت تصادفی ۱۳ نفر در نوبت اول تحت اینداکشن بیهوشی با کتامین

استفاده از پالس اکسی‌متری، مدت تشنج با استفاده از پورت سنجش الکترو انسفالوگرام از دستگاه الکتروشوک مورد سنجش قرار می‌گیرد و با استفاده از تکنیک کاف انجام شد (در این تکنیک کاف بروی یکی از اندام‌های تحتانی بسته و قبل از تزریق ساکسینیل کولین باد می‌شد به این ترتیب با فرض نرسیدن دارو به این اندام می‌توان میوکلونوس این اندام و زمان آن را به‌طور خالص ناشی از درمان با الکتروشوک در نظر گرفت. ریکاوری بیمار براساس هوشیاری در حد انجام دستورات، تنفس خودبه‌خودی و همودینامیک پایدار ارزیابی می‌گردید. سن، جنس و تشخیص اولیه بیماران، طبقه‌بندی انجمن بیهوشی امریکا و نوبت جلسه درمان با الکتروشوک با استفاده از اطلاعات پرونده آنان جمع‌آوری و در فرم جمع‌آوری داده‌ها ثبت می‌گردد. عوارض احتمالی همراه شامل نیاز به آتروپین، بی‌قراری، سیالوره، تهوع و میالژی بیماران نیز در ریکاوری به این صورت جمع‌آوری شد در مورد نیاز به آتروپین در صورت ضربان قلب زیر ۵۵، سیالوره و بی‌قراری با مشاهده و تایید رزیدنت بیهوشی و تهوع و میالژی با سوال مستقیم یا اظهار خود بیمار اندازه‌گیری شد. سپس یافته‌ها با استفاده از نرم‌افزار SPSS ویرایش ۱۶ مورد بررسی و آنالیز قرار گرفت.

یافته‌ها

در این مطالعه ۲۶ بیمار مورد بررسی قرار گرفتند که در

و سپس در نوبت بعدی تحت اینداکشن با تیوپنتال قرار می‌گیرند. در ۱۳ نفر دیگر توالی داروهای اینداکشن بر عکس گروه اول می‌باشد. دوز کنامین ۰/۳ و دوز تیوپنتال مورد استفاده ۲ میلی‌گرم به‌ازای هر کیلوگرم وزن بدن می‌باشد. پس از تعیین گروه مورد مطالعه با استفاده از نوشتن ۱۳ مورد کنامین و ۱۳ مورد نسدونال بروی ۲۶ کاغذ و انداختن همه ۲۶ مورد در کیسه و برداشتن یک کاغذ برای هر بیمار توسط دستیار بیهوشی همکار طرح انجام می‌شود (شکل ۱).

القای بیهوشی توسط دستیار بیهوشی با داروی مورد نظر انجام می‌شود. سپس درمان با الکتروشوک توسط روان‌پزشک همکار طرح انجام شده و مدت تشنج ثبت می‌گردد. مدت تشنج برحسب ثانیه، فشارخون سیستولیک و دیاستولیک برحسب میلی‌متر جیوه و ضربان قلب برحسب تعداد ضربه در دقیقه و اشباع اکسیژن شریانی برحسب درصد بیان شده‌اند.

در تمام بیماران قبل از اینداکشن، فشارخون، ضربان قلب و اشباع اکسیژن شریانی با پالس اکسی‌متری اندازه‌گیری و ثبت می‌شود. این متغیرها بلافاصله بعد از اینداکشن و در دقایق ۱، ۲، ۴، ۱۰ و در نهایت پس از به‌هوش آمدن بیماران نیز اندازه‌گیری شده و مورد ارزیابی قرار می‌گیرد. فشارخون بیماران با کاف فشارسنج استاندارد روی بازوی بیماران اندازه‌گیری می‌شود. ضربان قلب با استفاده از مانیتورینگ الکتروکاردیوگرام، اشباع اکسیژن شریانی با

شکل ۱. چارت انجام مطالعه

بهتری پیدا کردند همچنین طول مدت تشنج در این گروه بیشتر بود و در مورد فشارخون متوسط اندازه‌گیری شده در دقیقه ۱۰ پس از درمان با الکتروشوک و ماکزیمم ضربان قلب در دو گروه هیچ تفاوت معنی‌داری مشاهده نشد^(۳).

در مطالعه دیگری که دکتر هوپر و همکاران در سال ۲۰۱۳ بروی ۳۲۰۹ بیمار به‌صورت گذشته‌نگر انجام دادند مقایسه اثر بین ۴ داروی کتامین، تیوپنتال، پروپوفول و اتومیدیت بروی کیفیت تشنج و طول زمان تشنج در بیماران تحت درمان با الکتروشوک انجام شد. در این مطالعه کیفیت تشنج براساس ۵ ویژگی طول مدت تشنج، سرکوب مرکزی، آمپلیتود، موارد همراه و فعالیت اتونوم بررسی شد. که در نهایت براساس نتایج به‌دست آمده مشاهده شد که دو داروی کتامین و اتومیدیت کیفیت تشنج بهتر و مدت تشنج بیشتری داشتند و ماکزیمم فشارخون سیستولیک و ماکزیمم ضربان قلب اندازه‌گیری در طول تشنج در کتامین از همه بالاتر و در پروپوفول از همه پایین‌تر بوده‌است و توصیه به استفاده با دقت کتامین در بیماران قلبی عروقی کرده‌است^(۴).

در مطالعه‌ای که ما انجام دادیم در مورد اثرات همودینامیک کتامین در مقابل نسدونال با توجه به خواص کتامین در افزایش رهاسازی و کاهش باز جذب سیستمیک کاتکولامین‌ها که باعث افزایش ضربان قلب و فشارخون بیماران می‌شود^(۵) نتایج به‌دست آمده ما نیز همین موضوع را تایید می‌کند ولی با وجود اختلاف بالاتر ضربان قلب و فشارخون کتامین در مقابل نسدونال اختلاف معنی‌داری مشاهده نشد. که این موضوعات مطالعات ذکر شده در بالا نیز مطابقت دارد.

در مورد طول مدت تشنج در مطالعه ما نیز دیده شد که کتامین افزایش معنی‌داری نسبت به نسدونال دارد که به‌نظر می‌رسد این موضوع با توجه به خاصیت آنتاگونیستی غیررقابتی رسپتورهای ان-ام-دی-ای که باعث اثرات نوروپروتکتیومی باشد^(۶) که باعث طولانی‌تر شدن احتمالی تشنج و همین‌طور با توجه خواص ضدتشنجی باربیتورات‌ها همانند نسدونال این موضوع قابل توجه می‌باشد همچنین این موضوع در مطالعات ذکر شده نیز مطابقت دارد.

در مورد مدت ریکاوری نیز با وجود کمتر بودن زمان ریکاوری

مجموع ۱۲ زن و ۱۴ مرد که در گروه اول ۷ زن و ۶ مرد و در گروه دوم ۵ زن و ۸ مرد قرار گرفتند. که تمامی بیماران تحت درمان با الکتروشوک قرار گرفته و فشارخون سیستولیک و فشارخون دیاستولیک و ضربان قلب و اشباع اکسیژن خون شریانی قبل از اینداکشن و ۶ زمان پس از آن و همین‌طور طول مدت تشنج و مدت زمان ریکاوری و عوارض پس از درمان با الکتروشوک در همه بیماران در دو جلسه متوالی اندازه‌گیری شد در یافته‌های به‌دست آمده بین ضربان قلب، فشارخون شریانی سیستولیک و فشارخون شریانی دیاستولیک در دو گروه و مقایسه تمامی ۲۶ نفری که کتامین گرفته‌اند با ۲۶ نفری که نسدونال گرفته‌اند تفاوت معنی‌داری مشاهده نشد. در مورد مدت ریکاوری و سایر عوارض به‌جز در مورد میالژی همین نتایج به‌دست آمد. در مورد طول مدت تشنج بین دو گروه و تمامی بیماران تفاوت معنی‌داری مشاهده شد. در مورد میالژی نیز در مورد کتامین ۱ نفر و در مورد نسدونال ۱۲ نفر مشاهده شد.

نتیجه‌گیری

ما در این مطالعه اثر دو داروی کتامین و نسدونال را بروی علائم همودینامیک (ضربان قلب، فشارخون سیستولیک و فشارخون دیاستولیک و اشباع شریانی)، طول مدت تشنج، مدت ریکاوری عوارض احتمالی در ریکاوری بررسی کردیم. در این مطالعه به این نتیجه رسیدیم که کتامین با توجه به اثرات مطلوب روانشناختی و بهبود کیفیت تشنج و همین‌طور عدم تفاوت معنی‌دار در همودینامیک بیماران در مقایسه با نسدونال می‌تواند به‌عنوان داروی روتین و مطمئن در درمان با الکتروشوک استفاده شود.

در مطالعه‌ای دکتر یوسفی و همکاران در سال ۲۰۱۳ بین تاثیرات کتامین و نسدونال در بیماران افسردگی ماژور که کاندید درمان با الکتروشوک بودند مقایسه‌ای انجام دادند. در این مطالعه به‌صورت رندوم ۱۵ نفر کتامین و ۱۴ نفر نسدونال دریافت کرده بودند و تحت درمان با الکتروشوک قرار گرفته بودند دیده شد که افرادی که کتامین گرفته بودند بهبود سریع‌تری در افسردگی داشتند و همین‌طور عملکرد شناختی

نشد ولی ارقام به دست آمده بالاتر از نسدونال بودند و با توجه به سایر تحقیقات انجام شده^(۱۱،۱۲) باید در مورد بیماران دارای بیماریهای قلبی عروقی با احتیاط بیشتری از آن استفاده کرد.

کتامین نسبت به نسدونال اختلاف آماری مشاهده نشد که این امر با توجه به اینکه طول اثر کتامین حدوداً بین ۱۰-۱۵ دقیقه با دوز ۲ میلی گرم برای هر کیلوگرم وزن بدن است و ما در این مطالعه از دوز پایین تری حدوداً یک دهم استفاده کردیم و طول اثر حدوداً ۵-۱۰ دقیقه‌ای نسدونال با یک تزریق داخل رگی با دوز ۳ میلی گرم برای هر کیلوگرم وزن بدن^(۸) به نظر مطابقت دارد و این امر با مطالعات ذکر شده در مورد اثرات شناختی و بیداری بهتر بیماران در مطالعات ذکر مطابقت دارد.

در مورد عوارض پس از درمان با الکتروشوک نیز جز در مورد مورد میالژی که در نسدونال با اختلاف فاحشی بیشتر بود نیز تفاوت قابل ملاحظه‌ای دیده نشد که به نظر می‌رسد این موضوع نیز با توجه به خاصیت آنالژیک کتامین^(۹) قابل توجیه به نظر برسد.

در این مطالعه با توجه به این هر بیمار با خصوصیات فیزیکی و بیماری‌های همراه مربوط به خودش با خودش مقایسه و بررسی شد در نتیجه عوامل دخیل برای ایجاد تفاوت و خطا (مثل سن، جنس، بیماری‌های همراه و غیره) به حداقل ممکن رسید که بارزترین نقطه قوت این مطالعه بوده است ولی هنوز عواملی مانند ولتاژ متغیر در دو جلسه درمان با الکتروشوک چون در هر جلسه مقداری متناسب با معیارهای روان پزشکی بر ولتاژ شوک افزوده می‌شود و هم‌زمان نبودن دخالت ما به این معنی که در دو روز مختلف بیمار تحت اینداکشن و شوک قرار گرفته است و باقی ماندن احتمالی اثرات شوک قبلی در بیمار می‌تواند از نکات ضعف این مطالعه باشد.

با توجه به نتایج به دست آمده از مطالعه ما کتامین با توجه به طول مدت بیشتر تشنج نسبت به نسدونال و با توجه به اینکه اثرات همودینامیک متفاوتی نسبت به نسدونال نداشته است و همینطور طول مدت ریکاوری نسبتاً بهتر از نسدونال و عوارض کمتر پس از شوک می‌تواند انتخاب مناسب و معمول در بیماران تحت درمان با الکتروشوک باشد هر چند به نظر می‌رسد با وجودیکه تفاوت همودینامیک معنی داری مشاهده

جدول مقادیر همودینامیک و زمان تشخیص در زمان‌های مختلف در سه گروه

پس از به هوش آمدن	دقیقه ۱۰		دقیقه ۵		دقیقه ۳		دقیقه ۱		بعد از القای بیهوشی		گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰	
	S	K	S	K	S	K	S	K	S	K				
۱۳۰/۸	۱۲۸/۶	۱۴۰/۳	۱۳۳/۷	۱۴۸/۲	۱۳۸/۵	۱۶۳/۸	۱۴۸/۶	۱۶۵/۰	۱۶۶/۶	۱۳۴/۱	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰	
۱۵/۷±	۱۰/۹±	۲۳/۴±	۱۵/۵±	۲۷/۵±	۱۶/۲±	۴۰/۳±	۱۶/۳±	۳۶/۹±	۲۶/۵±	۲۶/۳±	۲۳/۶±۱۴/۲	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰
۱۳۰/۲	۱۳۴/۰	۱۳۶/۰	۱۴۱/۱	۱۴۲/۹	۱۵۰/۴	۱۴۳/۷	۱۶۱/۰	۱۴۸/۰	۱۷۰/۶	۱۳۷/۶	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰	
۱۲/۷±	۱۶/۶±	۱۳/۵±	۱۷/۴±	۱۸/۰±	۱۷/۸±	۱۸/۹±	۲۳/۶±	۱۰/۲±	۳۳/۷±	۱۹/۹±	۱۷/۷±۱۳/۹/۱	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰
۱۳۰/۵	۱۳۱/۳	۱۳۸/۲	۱۳۷/۴	۱۴۵/۵	۱۴۴/۵	۱۵۳/۸	۱۵۴/۸	۱۵۶/۵	۱۸۶/۶	۱۳۵/۸	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰	
۱۴/۰±	۱۴/۰±	۱۸/۹±	۱۶/۵±	۲۲/۹±	۱۷/۸±	۳۲/۵±	۲۰/۸±	۲۷/۹±	۲۹/۸±	۲۲/۹±	۲۰/۵±۱۴/۶	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰
۸۶/۵	۸۴/۵	۹۰/۴	۸۶/۲	۹۳/۱	۸۵/۱	۹۹/۹	۹۰/۵	۱۰۳/۵	۱۰۱/۰	۸۲/۷	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰	
۱۱/۷±	۶/۲±	۱۸/۶±	۸/۷±	۱۸/۶±	۱۱/۱±	۲۳/۰±	۱۱/۲±	۲۲/۷±	۱۳/۳±	۱۴/۰±	۱۱/۷±۸/۶/۲	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰
۸۰/۹	۸۰/۳	۸۵/۶	۸۳/۰	۹۲/۱	۸۵/۳	۹۶/۵	۹۰/۶	۹۵/۳	۹۳/۶	۸۸/۲	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰	
۱۰/۰±	۸/۳±	۹/۶±	۱۲/۷±	۱۷/۳±	۱۴/۵±	۱۵/۶±	۱۸/۱±	۷/۹±	۲۰/۲±	۱۴/۲±	۷/۴±۸/۶	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰
۸۳/۷	۸۲/۴	۸۸/۰	۸۴/۶	۹۲/۶	۸۵/۲	۹۸/۳	۹۰/۵	۹۹/۴	۹۷/۳	۸۵/۵	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰	
۱۱/۰±	۷/۴±	۱۴/۷±	۱۰/۸±	۱۷/۶±	۱۲/۶±	±۱۹/۳	۱۴/۸±	۱۴/۲±	۱۷/۲±	۱۴/۱±	۹/۶±۸/۹	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰
۸۳/۷۷	۸۲/۶۲	۵۸/۶۹	۸۳/۱۵	۸۲/۹۲	۸۵/۰۰	۸۳/۳۸	۹۲/۶۰	۸۳/۴۶	۹۴/۸۵	۷۶/۶	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰	
۱۰/۹±	۶/۹±	۱۴/۲±	۱۰/۰±	۱۶/۵±	۱۳/۷±	۲۱/۱±	۲۰/۹±	۱۲/۷±	۱۸/۴±	۱۱/۳±	۱۰/۷±۸/۵/۰	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰
۸۳/۵	۸۱/۰	۸۵/۵	۸۱/۶	۹۲/۷	۸۳/۳	۸۸/۳	۸۳/۱۵	۹۴/۳	۸۴/۵	۸۸/۳	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰	
۹/۶±	۸/۱±	۱۳/۰±	۹/۶±	۲۵/۴±	۱۷/۶±	۱۳/۲±	۱۶/۴±	۱۸/۵±	۱۷/۹±	۱۲/۸±	۱۵/۵±۸/۵/۰	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰
۸۳/۱	۸۱/۸	۸۵/۶	۸۲/۴	۸۷/۸	۸۴/۱	۸۵/۸	۸۷/۹	۸۸/۸	۸۹/۶	۸۳/۵	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰	
۱۰/۱±	۷/۴±	۱۳/۴±	۹/۷±	۲۱/۵±	۱۵/۵±	۱۷/۴±	۱۹/۰±	۱۶/۵±	۱۸/۵±	۱۳/۲±	گروه ۱۰	گروه ۲۰	گروه ۳۰	

جدول فراوانی و درصد فراوانی عوارض پس از شوک

تمامی بیماران (۵۲)		گروه ۲ (۱۳)		گروه ۱ (۱۳)				
درصد فراوانی	فراوانی	درصد فراوانی	فراوانی	درصد فراوانی	فراوانی			
۹۶/۲	۲۵	۹۲/۳	۱۲	۱۰۰	۱۳	-	کتامین	نیاز به آتروپین
۳/۸	۱	۷/۷	۱	۰	۰	دارد		
۹۶/۲	۲۵	۱۰۰	۱۳	۹۲/۳	۱۲	-	نسدونال	
۳/۸	۱	۰	۰	۷/۷	۱	دارد		
۹۲/۳	۲۴	۹۲/۳	۱۲	۹۲/۳	۱۲	-	کتامین	بی قراری
۷/۷	۲	۷/۷	۱	۷/۷	۱	دارد		
۱۰۰	۲۶	۱۰۰	۱۳	۱۰۰	۱۳	-	نسدونال	
۰	۰	۰	۰	۰	۰	دارد		
۹۶/۲	۲۵	۹۲/۳	۱۲	۱۰۰	۱۳	-	کتامین	تهوع
۳/۸	۱	۷/۷	۱	۰	۰	دارد		
۹۲/۳	۲۴	۱۰۰	۱۳	۸۴/۶	۱۱	-	نسدونال	
۷/۷	۲	۰	۰	۱۵/۴	۲	دارد		
۸۸/۵	۲۳	۹۲/۳	۱۲	۸۴/۶	۱۱	-	کتامین	سیالوره
۱۱/۵	۳	۷/۷	۱	۱۵/۴	۲	دارد		
۹۶/۲	۲۵	۹۲/۳	۱۲	۱۰۰	۱۳	-	نسدونال	
۳/۸	۱	۷/۷	۱	۰	۰	دارد		
۸۸/۵	۲۳	۹۲/۳	۱۲	۸۴/۶	۱۱	-	کتامین	میالژی
۱۱/۵	۳	۷/۷	۱	۱۵/۴	۲	دارد		
۵۳/۸	۱۴	۵۳/۸	۷	۵۳/۸	۷	-	نسدونال	
۴۶/۲	۱۲	۴۶/۲	۶	۴۶/۸	۸	دارد		

References

1. Ibrahim L, Diazgranados N, Luckenbaugh DA, Machado-Vieira R, Baumann J, Mallinger AG, et al. Rapid decrease in depressive symptoms with an N-methyl-d-aspartate antagonist in ECT-resistant major depression. *Prog Neuropsychopharmacol Biol Psychiatry*. 2011;35(4):1155-9. Epub 2011/04/07.
2. Kranaster L, Kammerer-Ciernioch J, Hoyer C, Sartorius A. Eur Arch Psychiatry Clin Neurosci. Clinically favourable effects of ketamine as an anaesthetic for electroconvulsive therapy: a retrospective study. *Eur Arch Psychiatry Clin Neurosci*. 2011 Dec; 261(8):575-82
3. Yoosefi A, Sepehri AS, Kargar M, Akhondzadeh S, Sadeghi M, Rafei A, et al. Comparing Effects of Ketamine and Thiopental Administration During Electroconvulsive Therapy in Patients With Major Depressive Disorder: A Randomized, Double-Blind Study. *The Journal of ECT*. 2014;30(1):15-21
4. Hoyer C, Kranaster L, Janke C, Sartorius A. Impact of the anesthetic agents ketamine, etomidate, thiopental, and propofol on seizure parameters and seizure quality in electroconvulsive therapy: a retrospective study. *Eur Arch Psychiatry Clin Neurosci*. 2014;264(3):255-61.
5. Copeland J, Dillon P. The health and psycho-social consequences of ketamine use. *Int J Drug Policy*. 2005;16:122-131
6. McDaniel WW, Sahota AK, Vyas BV, et al. Ketamine appears associated with better word recall than etomidate after a course of electroconvulsive therapies. *J ECT*. 2006;22:103-106.
7. Grant IS, Nimmo WS, McNicol LR, Clements JA. Ketamine disposition in children and adults. *British journal of anaesthesia*. 1983;55(11):1107-11. Epub 1983/11/01.
8. Eger EI, Uptake, distribution, and elimination of barbiturates. *Anesthetic Uptake and Action*. Baltimore, Williams & Wilkins, 1974, pp 264-284,
9. Freye E, Latasch L, Schmidhammer H, Portoghese P. [Interaction of S-(+)-ketamine with opiate receptors. Effects on EEG, evoked potentials and respiration in awake dogs]. *Anaesthesist*. 1994;43 Suppl 2:S52-8. Epub 1994/11/01. Interaktion von S-(+)-Ketamin mit Opiatrezeptoren. Effekte auf EEG, evoziertes Potential und Atmung am wachen Hund.
10. Moy RJ, Le Clerc S. Ketamine in prehospital analgesia and anaesthesia, *Trends Anaesthesia Crit Care*. 2011;1:243-245.

Comparing the hemodynamic parameters and seizure duration between ketamine and thiopental during Electroconvulsive therapy in patients with Major depressive disease

Masood Mohseni¹, Atefeh Ghanbari², Mohammad Ali Motazedi Ghajar^{*3}, Alireza Pournajafian¹, Hamidreza Faiz⁴, Masoud Soleimani⁵, Behnaz Karimi³

1. Assistant professor of anesthesiology, Iran University of medical sciences, Tehran

2. Assistant professor of Psychiatry, Iran University of medical sciences, Tehran

3. Resident of Anesthesiology, Iran University of medical sciences, Tehran

4. Associate professor of anesthesiology, Iran University of medical sciences, Tehran

5. Associate professor of Social medicine, Iran University of medical sciences, Tehran

ABSTRACT

Aim and Background: Today the effect of Electroconvulsive therapy (ECT) in cure of Major depressive disease (MDD), and psychiatric patients is well accepted and usage of this method is developed every day. In this regard, selecting the most effective hypnotic drugs in ECT and their therapeutic and hemodynamic effects seem very important and critical.

Materials and Methods: In this study we selected 26 patients (gender was not important) with MDD who were candidate for ECT therapy with ASA<3. 13 patients received induction with ketamine and succinylcholine in first session and for second session received thiopental and succinylcholine; the second group of 13 patients unlike the first group, received thiopental and succinylcholine in first session and in second they received ketamine and succinylcholine. In all patients we measured blood pressure, heart rate, and O₂ saturation before induction, immediately after induction, 1st minute, 2nd minute, 4th minute, 10th minute post-induction, and after the patients were awake. Also we measured seizure and recovery duration and any possible complication.

Findings: Considering heart rate, systolic blood pressure, diastolic blood pressure, O₂ saturation and recovery time we found no significant differences nor between the groups and neither in whole patients. However regarding seizure duration, we found significant difference between two groups and in all 26 patients. It was totally shown that seizure duration was longer with ketamine than thiopental. About complications we found only significant differences in myalgia which was seen in 12 cases of thiopental but 1 case of ketamine induction.

Conclusion: Our findings show that ketamine prolongs seizure duration and it leads to no significant difference in hemodynamic parameters and less complications in comparison with thiopental. So it seems that ketamine is a better choice for anesthesia in ECT than thiopental.

Keywords: MDD, ECT, Ketamine, Thiopental Sodium, Hemodynamic, Seizure

► Please cite this paper as:

Mohseni M, Ghanbari A, Motazedi Ghajar M-A, Pournajafian A-R, Faiz H-R, Soleimani M, et al. [Comparing the hemodynamic parameters and seizure duration between ketamine and thiopental during Electroconvulsive therapy in patients with Major depressive disease(Persian)]. JAP 2015;6(1):21-29.

Corresponding Author: Mohammad Ali Motazedi Ghajar, Resident of Anesthesiology, Iran university of medical sciences, Department of Anesthesiology, Rasoul Akram Medical Center, Tehran

Email: ghajar_ali@yahoo.com

فصلنامه علمی پژوهشی بیهوشی و درد، دوره ۶، شماره ۱، پاییز ۱۳۹۴